

Vragen aan... Huub van Melick

Hoe ben je in mossen geïnteresseerd geraakt?

Het begon halverwege de jaren '60 van de vorige eeuw. Ik bezocht toen regelmatig het vogelrijke landgoed 'Eckart' op fietsafstand in het noorden van Eindhoven. Het bestaat voor een groot deel uit een begreppeld eikenbos met in het oog springende populaties van onder meer haarmos, sterrenmos, groot rimpelmos en kussentjesmos. Deze soorten kon ik redelijk op naam brengen met het Duitstalig boekje *Unsere Moos- und Farnpflanzen* (Aichele und Schwegler). Het is een handig werkje met inleidende tekst over mossen en varens. In het hoofdbestanddeel van het boek vind je op iedere pagina drie beschrijvingen van doorgaans algemene soorten. Op de spiegelpagina staan goed herkenbare foto's en tekeningen van de betreffende soorten. Met dit boekje ging ik op stap omdat er toen nog geen Nederlandstalig werk(je) te vinden was. De Mossentabel van Margadant kende ik (nog) niet en bovendien was die veel beknopter. De verzamelde mossen plaatste ik thuis in een plantenbak voorzien van naam en vindplaats en ik genoot en leerde er ieder dag van.

Wie was je grote voorbeeld?

Zo ging het een tijdje verder totdat ik tijdens een KNNV-exkursie Nol Luitingh ontmoette, die mijn belangstelling voor mossen opmerkte. Nol was een uitstekend bryoloog die in mijn streven naar 'meer' een belangrijke rol heeft gespeeld. Zijn kennis, enthousiasme en vooral zijn geduld werkte erg aanstekelijk. Hij leerde mij ook mossen tekenen, een vaardigheid die hij als geen ander beheerste. Ik ging vaak met hem op excursie, ook buiten de regio waaronder de Belgische Ardennen. Zo bouwde ik een basiskennis op. In het voorjaar van 1969 introduceerde hij mij bij de toen nog Bryologische Werkgroep tijdens de landelijke excursie naar de Zuidoostelijke Veluwezoom. Hier ontmoette ik enkele prominente leden waaronder Heinjo During, Rob Gradstein, Dries Touw en Ben van Zanten, bryologen waaraan ik later veel te danken zou hebben.

Welke bestuursfunctie(s) heb je bekleed?

In de jaren die volgden, bezocht ik vrijwel iedere excursie van de landelijke werkgroep, maar voelde me nog steeds een 'broekje' onder de 'groten'. Eind jaren '70 wist het bestuur me te strikken voor de functie van secretaris als aanloop naar het voorzitterschap begin jaren '90. In deze periode ontstond het plan om in navolging van 'De Nederlandse Bladmossen' van Touw & Rubers een vergelijkbaar plan voor lever- en hauwmossen te realiseren. Hiermee werd, onder mijn leiding, in 1992 met een enthousiaste groep vrijwilligers begonnen. De presentatie in boekvorm vond in 1995 plaats. De samenwerking met Rob Gradstein die de wetenschappelijke leiding had, verliep uitstekend.

Je laatste grote werk was de publicatie van de mosflora van Eindhoven. Wat kwam daar in de jaren ervoor allemaal bij kijken?

Intussen had ik, door het overlijden van Nol Luitingh in 1982, de leiding van de Eindhovense Mossenwerkgroep overgenomen. Dit betekende ook het begin van de regionale mosseninventarisatie van 1000 km² die na een kwart eeuw in 2007 haar voltooiing kreeg in de *Atlas van de mosflora van Eindhoven*. Met veel voldoening heb ik met een groep gepassioneerde 'veldwerkers', vrijwel week in week uit, mogen inventariseren. Zonder anderen tekort te doen, wil ik in dit verband Marleen Smulders voor het voetlicht brengen. Zij heeft vrijwel vanaf het eerste begin onafgebroken een belangrijke bijdrage geleverd aan het Eindhovense project. Ze kon met een gedegen kennis van de regionale flora zelfstandig gebieden inventariseren: een geweldige steun!

Je bent de laatste tijd veel in het buitenland actief. Kun je een voorbeeld noemen van één van die bryologische projecten?

Ondanks drukke bryologische tijden in eigen land, kon ik zo nu en dan toch nog tijd vrijmaken om in het buitenland mijn kennis uit te breiden. Zo werd ik in 1984 door Jean Paton voor een veertien-

daags bezoek uitgenodigd en kreeg ik in Cornwall een privé cursus hepatologie. Het belangrijkste buitenlandse project bestond uit mijn medewerking aan de floristische inventarisatie van de Oostenrijkse deelstaat Karinthië. Met Heribert Köckinger, de projectleider, heb ik zo'n tien jaar lang enkele weken in de zomer het gebied in kaart gebracht. De resultaten zijn inmiddels verschenen in *Die Moose Kärntens*. De laatste jaren heb ik mijn werkerrein vooral verplaatst naar verre oorden: de 'Far East', Noord-Rusland en de Neotropen.

Wie is de volgende persoon die geïnterviewd wordt in deze rubriek?

Graag wil ik het stokje overdragen aan Heinjo During. Hij is decennia lang, niet alleen voor mij maar ook voor vele anderen, een inspiratiebron in de bryologische wereld. Zijn aanstekelijke aanwezigheid tijdens excursies en kampen geeft een extra dimensie aan het groepsgebeuren. Verder heeft hij menigeen redactioneel ondersteund bij studieopdrachten en andere publicaties.

